

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ
BÀI 87 - Đức Chúa Jêsus là Chúa của ngày Sa-bát.

Ma-thi-ơ 12:1-8: Lúc đó, nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua giữa đồng lúa mì; các môn đồ đói, bứt bông lúa mà ăn. Người Pha-ri-si thấy vậy, bèn nói cùng Ngài rằng: Kìa môn đồ thầy làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát. Song Ngài đáp rằng: Chuyện vua Đa-vít đã làm trong khi vua với kẻ đi theo bị đói, các người há chưa đọc đến sao? tức là vua vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, là bánh mà vua và kẻ đi theo không có phép ăn, chỉ để riêng cho các thầy tế lễ. Hay là các người không đọc trong sách luật, đến ngày Sa-bát, các thầy tế lễ trong đền thờ phạm luật ngày đó, mà không phải tội sao? Vả lại, ta phán cùng các người, tại chỗ này có một đấng tôn trọng hơn đền thờ. Phải chi các người hiểu nghĩa câu này: Ta muốn lòng nhân từ, không muốn của tế lễ, thì các người không trách những người vô tội; vì Con người là Chúa ngày Sa-bát.

Trước hết chúng ta hãy xem Lời của Đức Chúa Trời phán gì về ngày Sa-bát và ý nghĩa của ngày Sa-bat này như thế nào.

Sáng thế ký 2:1-4: Ấy vậy, trời đất và muôn vật đã dựng nên xong rồi. Ngày thứ bảy, Đức Chúa Trời làm xong các công việc Ngài đã làm, và ngày thứ bảy, Ngài ngủ các công việc Ngài đã làm. Rồi, Ngài ban phước cho ngày thứ bảy, đặt là ngày thánh; vì trong ngày đó, Ngài nghỉ các công việc đã dựng nên và đã làm xong rồi. Ấy là gốc tích trời và đất khi đã dựng nên, trong lúc Giê-hô-va Đức Chúa Trời dựng nên trời và đất.

Chữ ngủ được chép trong câu 2 và câu 3 trên, đó là chữ **שָׁבַת** - *shabath*, số 7673 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự nghỉ ngơi, sự yên nghỉ; sự ngừng, sự thôi, sự yên lòng, sự thư thái;*

Vào ngày thứ bảy của cuộc sáng thế, Đức Giê-hô-va đã lập ngày này là ngày thánh, trong ngày đó, Ngài nghỉ các công việc mà Ngài đã dựng nên trong vũ trụ, trái đất cùng muôn vật trên đất, trong đất, trong biển và Đức Giê-hô-va cũng mạng lệnh cho loài người phải nghỉ ngày này để kỷ niệm công việc của Giê-hô-va Đức Chúa Trời và Đức Giê-hô-va gọi ngày này là ngày thánh.

Xuất Ê-díp-tô ký 16:11-30: Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se rằng: Ta đã nghe lời oán trách của dân Y-sơ-ra-ên. Vậy, người hãy nói cùng chúng nó rằng: Lỗi chiều các người sẽ ăn thịt; sáng mai sẽ ăn bánh no nê, và sẽ biết ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời của các người. Vậy, chiều lại, có chim cú bay lên phủ trên trại quân; đến sáng mai lại có một lớp sương ở chung quanh trại quân. Lớp sương đó tan đi, trên mặt đồng vắng thấy có vật chi nhỏ, tròn, như hạt sương đọng trên mặt đất. Khi dân Y-sơ-ra-ên thấy, bèn hỏi nhau rằng: Cái chi vậy? Vì chẳng biết vật đó là gì. Môi-se bèn nói cùng dân sự rằng: Ấy là bánh mà Đức Giê-hô-va ban cho các người làm lương thực đó. Đây là lời Đức Giê-hô-va đã phán dặn: Hãy tùy sức ăn của mỗi người, và tùy số người trong trại mà góp cho mỗi tên một ô-me. Dân Y-sơ-ra-ên bèn làm như vậy, kẻ thì lượm nhiều, người thì lượm ít, cứ lường từ ô-me; ai lượm nhiều chẳng được trội, ai lượm ít cũng chẳng thiếu; mỗi người lượm vừa đủ sức mình ăn. Môi-se nói cùng dân sự rằng: Đừng ai để dư lại cho đến sáng mai. Nhưng dân sự chẳng nghe theo lời Môi-se, một vài người để dư lại đến sáng mai; thì sâu hóa ở trong, vật sanh mùi hôi hám. Môi-se bèn nổi giận cùng họ. Vậy, hằng buổi sớm mai mỗi người lượm vừa đủ sức mình ăn; khi mặt trời nắng nóng thì vật đó tan ra. Đến ngày thứ sáu, dân sự lượm lương thực gấp hai; mỗi người hai ô-me. Các hội trưởng đến thuật lại cho Môi-se rõ. Người đáp rằng: Ấy là lời Đức Giê-hô-va đã phán rằng: Mai là ngày nghỉ, tức ngày Sa-bát thánh cho Đức Giê-hô-va, hãy nướng món chi các người muốn nướng, hãy nấu món chi các người muốn nấu; hễ còn dư, hãy để dành đến sáng mai. Dân sự bèn để dành cho đến sáng mai, y như lời Môi-se đã truyền; vật đó chẳng sanh mùi hôi hám và cũng chẳng hóa sâu chút nào. Môi-se bèn nói rằng: Bữa nay hãy ăn đồ đó đi, vì là ngày Sa-bát của Đức Giê-hô-va; hôm nay các người chẳng tìm thấy vật đó ở trong đồng đâu. Các người lượm trong sáu ngày, nhưng qua ngày thứ bảy là ngày Sa-bát, sẽ chẳng có đâu. Ngày thứ bảy, một vài người trong vòng dân sự ra đi lượm lấy, nhưng tìm chẳng thấy chi hết. Đức Giê-hô-va bèn phán cùng Môi-se rằng: Các người chẳng chịu vâng giữ điều răn và luật pháp ta cho đến chừng nào? Hãy suy nghĩ rằng Đức Giê-hô-va đã cho các người ngày Sa-bát; vậy nên, đến ngày thứ sáu Ngài lại cho các người lương thực đủ hai ngày. Trong ngày thứ bảy, mỗi người phải ở yên chỗ mình, chớ ai ra khỏi nhà. Thế thì, ngày thứ bảy dân sự đều nghỉ ngơi.

Trong các câu trên chúng ta thấy có chép chữ ngủ và chữ sa-bát, vậy thì các chữ đó có liên quan với nhau như thế nào về sự nghỉ các công việc của người ta.

Các chữ **ngủ** được chép từ câu 23 đến câu 30 trên đều cùng một chữ, đó là chữ שַׁבָּתוֹן- shabbathown, số 7677 ra từ chữ שַׁבָּת- shabbath, số 7676 ra từ chữ שַׁבַּת- shabath, số 7673 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *Sự ngừng, sự thôi làm công việc, sự nghỉ ngơi, sự yên nghỉ, ngày chuộc tội, ngày kỷ niệm sự được yên nghỉ, ngày tán dương công việc của Đức Giê-hô-va;*

Đức Chúa Jêsus đã phán rằng: *Cả Kinh-thánh làm chứng về Ngài*, nghĩa là cả Kinh-thánh đều làm chứng về Lời của Đức Chúa Trời, là Lời mà Đức Giê-hô-va đã phán ra cho loài người nhận biết Ngài, Đức Giê-hô-va, là Đấng Cứu Chuộc.

Nhận biết đây có nghĩa là sự thấu hiểu trọn vẹn ý nghĩa về Đức Giê-hô-va là Đấng Cứu Chuộc và sự Cứu Chuộc của Đức Giê-hô-va là Ngài dùng quyền phép trong Lời của Ngài để cứu chuộc loài người lại cho Ngài.

Khi dân Y-sơ-ra-ên hành trình nơi đồng vắng, Đức Giê-hô-va ban ma-na và thịt chim cút để nuôi họ, nghĩa là dân Y-sơ-ra-ên sẽ tự lượm lấy ma-na và chim cút trong sáu ngày, riêng ngày thứ sáu họ được phép lấy cho mình nhiều gấp hai lần ngày thường, vì ngày thứ bảy của tuần đó, họ sẽ yên nghỉ, không phải làm bất kỳ một công việc gì để lo cho sự sống của xác thịt mình, vì lương thực cần cho ngày thứ bảy đó đã được Đức Giê-hô-va ban cho họ vào ngày hôm trước rồi.

Đức Giê-hô-va là Thần Linh Chí Cao, Đấng đã tạo nên loài người bằng hơi thở của Ngài và tạo nên theo ảnh tượng của Ngài, và như vậy, Đức Giê-hô-va thi hành sự cứu chuộc loài người ấy là Ngài cứu chuộc tâm linh của loài người chứ không phải là xác thịt của loài người.

Kế hoạch cứu chuộc tâm linh loài người đã được thi hành ngay từ sau khi A-đam phạm tội ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác tại nơi vườn Ê-đen. Những người được nghe tiếng của Đức Giê-hô-va đều không phải là xác thịt mà là tâm linh của những người đó được nghe tiếng của Ngài và Đức Giê-hô-va đã tìm cho Ngài một dòng dõi (*thuộc linh*) có đức tin nơi Lời của Ngài và Danh của Ngài.

Đức Giê-hô-va đã chọn Áp-ram và thời gian đã chứng minh đức tin của người mà Đức Giê-hô-va đổi tên cho người và Sa-rai, vợ của Áp-ram và khi Lời của Đức Chúa Trời được tiếp nhận vào lòng của Áp-ram thành Áp-ra-ham và Sa-rai thành Sa-ra, thì quyền phép trong Lời của Đức Chúa Trời đã thật sự thay đổi lòng (sự suy nghĩ, tư tưởng) của cả Áp-ra-ham và Sa-ra, khiến họ được hưởng Lời hứa của Đức Chúa Trời. cả Áp-ra-ham và Sa-ra đều nhận được sự cứu chuộc thuộc thể ra khỏi sự son sẻ bởi tội lỗi của tổ phụ họ (qua sự đặt tên, tức là sự thay đổi định mệnh, thay đổi uy quyền, bốn tánh và sự tôn trọng). Bấy giờ họ mới sanh trái cho ý muốn của Đức Chúa Trời, đó là họ sanh ra Y-sác, là dòng dõi bởi đức tin mà được. Áp-ra-ham đã vâng Lời Đức Giê-hô-va để dâng Y-sác làm của lễ thiêu cho Đức Giê-hô-va và đó là một sự thử đức tin của Đức Giê-hô-va đối với Áp-ra-ham và khi Áp-ra-ham chứng minh đức tin của mình qua sự vâng lời thì Y-sác coi như đã được Đức Giê-hô-va nhậm và từ Y-sác mà Đức Giê-hô-va ban phước cho người và qua người mà Đức Giê-hô-va chọn Gia-cốp để có được một dòng dõi mới mang tên Y-sơ-ra-ên, nghĩa là một dòng dõi được tạo dựng nên giống như Đức Giê-hô-va (Đấng đã tạo nên loài người theo ảnh tượng của chính Ngài) và Đức Giê-hô-va đã đổi tên cho Gia-cốp thành Y-sơ-ra-ên và dân Y-sơ-ra-ên cũng từ người mà ra. Đó là nguyên tắc thánh của Nước Đức Chúa Trời về việc làm thế nào để Đức Giê-hô-va chọn ra cho Ngài một dân có đức tin vào mọi Lời mà Đức Giê-hô-va đã phán và sống theo Lời của Đức Giê-hô-va.

Khi Đức Giê-hô-va đã chọn ra cho riêng Ngài một dân thì dân đó sẽ có một ngày, nghĩa là Đức Giê-hô-va lập ra cho tuyển dân của Ngài một thời gian khác với các dân sống trên trái đất này.

Xuất Ê-díp-tô ký 12:1-14: **Tại xứ Ê-díp-tô, Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se và A-rôn rằng: Tháng nầy định làm tháng đầu cho các ngươi, tức là tháng giêng trong quanh năm. Hãy nói cho toàn hội chúng Y-sơ-ra-ên rằng: Đến ngày mồng mười tháng nầy, mỗi gia trưởng tùy theo nhà mình phải bắt một con chiên con. Nếu nhà ít người quá ăn không hết một chiên con, hãy chung cùng người rất lân cận mình, tùy theo số người; và hãy tính cho mỗi chiên con tùy sức người ăn hết. Các ngươi hãy bắt hoặc trong bầy chiên, hoặc trong bầy dê, chiên con đực hay là dê con đực, tuổi giáp niên, chẳng tì vết chi, đoạn để dành cho đến ngày mười bốn tháng nầy; rồi cả hội chúng Y-sơ-ra-ên sẽ giết nó, vào lối chiều tối. Họ sẽ lấy huyết đem bôi trên hai cây cột và mành cửa của nhà nào ăn thịt chiên con đó. Đêm ấy họ sẽ ăn thịt chiên quay với bánh không men và rau đắng. Chớ ăn thịt nửa chín nửa sống hay là luộc trong nước, nhưng phải quay trên lửa cả và đầu, giò, với bộ lòng. Các ngươi chớ để chi còn lại đến sáng mai; nếu còn lại, hãy thiêu đi. Vậy, ăn thịt đó, phải như vậy: Dây lưng cột, chân mang giày, tay cầm gậy, ăn hổi hủ; ấy là lễ Vượt-qua của Đức Giê-hô-va. Đêm đó ta sẽ đi qua xứ Ê-díp-tô, hành hại mọi con đầu lòng**

xứ Ê-díp-tô, từ người ta cho đến súc vật; ta sẽ xét đoán các thần của xứ Ê-díp-tô; ta là Đức Giê-hô-va. Huyết bôi trên nhà các người ở, sẽ dùng làm dấu hiệu; khi ta hành hại xứ Ê-díp-tô, thấy huyết đó, thì sẽ vượt qua, chẳng có tai nạn hủy diệt các người. Các người hãy ghi ngày đó làm kỷ niệm; trải các đời hãy giữ làm một lễ cho Đức Giê-hô-va, tức là một lễ lập ra đời đời.

Theo lịch và thời gian của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời thì một ngày được bắt đầu vào buổi chiều (theo cách chúng ta hiểu thì từ 6 giờ chiều của ngày này sang tới 5 giờ 59:59 chiều của ngày hôm sau là trọn một ngày).

Sáng thế ký 1:1-5: Ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời đất. Vả, đất là vô hình và trống không, sự mờ tối ở trên mặt vực; Thần Đức Chúa Trời vận hành trên mặt nước. Đức Chúa Trời phán rằng: Phải có sự sáng; thì có sự sáng. Đức Chúa Trời thấy sáng là tốt lành, bèn phân sáng ra cùng tối. Đức Chúa Trời đặt tên sự sáng là ngày; sự tối là đêm. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ nhất.

Toàn bộ Kinh-thánh đều chép về công việc của Đức Giê-hô-va và sự cứu chuộc của Đức Giê-hô-va dành cho loài người và hết thảy vạn vật được chép xuống đều tập trung vào ý nghĩa thuộc linh (là những sự mà xác thịt người ta không thể hiểu được, nếu không được Đức Thánh-Linh mở trí cho), đó là công việc cứu chuộc của Đức Giê-hô-va dành cho loài người được thi hành từ lúc tối tăm cho đến khi được hoàn thành trong sự sáng láng của Đức Chúa Trời.

Nếu chúng ta nhìn vào công việc của Đức Giê-hô-va trong sáu ngày của cuộc sáng thế, chúng ta có thể thấy các công việc đó chính là các bước mà Ngài sẽ làm cho thuộc linh của loài người và cũng là thứ tự các bước mà loài người sẽ phải noi theo, làm theo để nhận được giá cứu chuộc và được cứu chuộc lại cho Đức Chúa Trời.

Tất cả mọi sự liên quan đến sự sống của muôn vật mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo dựng nên trong vũ trụ, trên đất, bên dưới đất, trong biển đều đã được hoàn thành và Đức Giê-hô-va đã coi các công việc đó là tốt lành và rất tốt lành theo thánh ý của Ngài.

Nhưng A-đam đã làm đảo lộn ý muốn của Đức Chúa Trời trên loài người và trên muôn vật trên đất này qua việc người nghe theo lời vợ, là Ê-va mà ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác mà Đức Chúa Trời đã cấm ăn và vì tội lỗi đó mà loài người phải sa vào sự chết, đất bị rửa sạch và muôn vật không còn được yên nghỉ nữa. Mặc dầu vậy, Đức Chúa Trời là Đấng biết sự cuối cùng ngay từ lúc ban đầu, nên Ngài đã có một kế hoạch để cứu chuộc loài người lại cho Ngài và sự cứu chuộc đó được thi hành bằng chính các nguyên tắc thánh mà Đức Chúa Trời đã dùng để tạo nên muôn vật cũng như tạo nên loài người và những sự mà Đức Chúa Trời đã làm đó đã được chính Ngài tỏ cho Môi-se và được chép xuống trong Kinh-thánh, để loài người chúng ta làm theo và nếu chúng ta không lìa bỏ một lời nào, một nguyên tắc nào trong Lời của Đức Chúa Trời, thì chúng ta sẽ được hưởng sự sống lại và sự sống đời đời.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã nghỉ các công việc của Ngài làm trong sáu ngày và đó là con đường của sự cứu chuộc mà Đức Giê-hô-va đã làm trước cho loài người chúng ta và nếu chúng ta tin rằng Lời của Đức Chúa Trời không bao giờ qua đi, nhưng còn lại đến đời đời thì chính các thứ tự của công việc mà Đức Giê-hô-va làm trong sáu ngày của cuộc sáng thế đó là con đường của sự được yên nghỉ, như Đức Giê-hô-va đã nghỉ sau khi làm xong các công việc trong sáu ngày đó.

Chúng ta cần lưu ý về chữ **ngày** được chép trong Kinh-thánh là chữ יוֹם - **yowm**, số 3117 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *ngày, thời kỳ, thời đại, thời gian, đời, năm, mùa, niên đại, biên niên sử* (là các ghi chép lại những sự kiện hoặc biến cố đã xảy ra trong một thời gian vừa qua. Biên niên sử có thể tuyển tập theo một năm, một thập kỷ, một thế kỷ hay một thiên niên kỷ.)

Bây giờ chúng ta hãy xem những sự mách bảo của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời về thứ tự của sáu ngày mà Ngài đã làm xong cho loài người chúng ta và chúng ta cũng biết rằng, tất cả những công việc đó sẽ được tiêu huỷ hết sau khi công cuộc cứu rỗi nhân loại đã được hoàn thành và như vậy, chúng ta cần nhận biết rằng, những sự mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã mách bảo đây chính là những sự mà chúng ta cần phải hiểu biết và đó là các nguyên tắc thánh cho việc chúng ta sẽ áp dụng trong cuộc sống của chúng ta theo Chúa, có như vậy thì chúng ta mới thật sự được yên nghỉ, mà cách phát âm của người Hê-bơ-rơ về sự yên nghỉ đó là sa-bát.

* **Trước hết** (ngày, kỳ, thời kỳ...), trong mọi sự liên quan đến sự cứu chuộc, người tin Chúa phải có **sự sáng** (Lễ thật) **thật** của Đức Chúa Trời soi sáng mọi sự cho sự sống.

Sáng thế ký 1:1-5: Ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời đất. Vả, đất là vô hình và trống không, sự mờ tối ở trên mặt vực; Thần Đức Chúa Trời vận hành trên mặt nước. Đức Chúa Trời phán rằng: Phải

có sự sáng; thì có sự sáng. Đức Chúa Trời thấy sáng là tốt lành, bèn phân sáng ra cùng tối. Đức Chúa Trời đặt tên sự sáng là ngày; sự tối là đêm. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ nhất.

Ứng dụng: Đức Chúa Jê-sus cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời. (Giăng 3:3)

Giăng 8:12: Đức Chúa Jê-sus lại cất tiếng phán cùng chúng rằng: Ta là sự sáng của thế gian; người nào theo ta, chẳng đi trong nơi tối tăm, nhưng có ánh sáng của sự sống.

* *Tiếp theo* (ngày, thì, thời kỳ...,) người tin Chúa phải vào được Nước Đức Chúa Trời (khoảng không)

Sáng thế ký 1:6-8: Đức Chúa Trời lại phán rằng: Phải có một khoảng không ở giữa nước đang phân rẽ nước cách với nước. Ngài làm nên khoảng không, phân rẽ nước ở dưới khoảng không cách với nước ở trên khoảng không; thì có như vậy. Đức Chúa Trời đặt tên khoảng không là trời. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ nhì.

Ứng dụng: Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh Linh mà sanh, thì không được vào nước Đức Chúa Trời. Hễ chi sanh bởi xác thịt là xác thịt; hễ chi sanh bởi Thánh Linh là thần. Chớ lấy làm lạ về điều ta đã nói với người: Các người phải sanh lại. (Giăng 3:5-7)

Lu-ca 22:28-30: Còn như các người, đã bền lòng theo ta trong mọi sự thử thách ta, nên ta ban nước cho các người, cũng như Cha ta đã ban cho ta vậy, để các người được ăn uống chung bàn trong nước ta, và được ngồi ngai để xét đoán mười hai chi phái Y-sơ-ra-ên.

Khoảng không đối với xác thịt thì chính là không gian, nhưng trong Nước Đức Chúa Trời thì mọi sự đều từ khoảng không này mà có và là thực chất căn bản của các vật mà loài người thấy được. Mọi sự ảnh hưởng tới sự sống của muôn vật trên trái đất này đều ở trong chốn không trung, tức là khoảng không dưới thiên đàng.

Khi người tin Chúa đồng với Đức Chúa Jê-sus Christ cai trị khi Hội-thánh còn đang ở trên đất này thì đều cai trị trong khoảng không gian này, chứ không ở trong vật chất, vì quyền lực của ma quỷ cần phải bị Hội-thánh cai trị đều ở trong khoảng không, dù chúng có thể ẩn náu trong thân thể xác thịt của người ta hoặc trong các vật thì chúng cũng không thuộc về vật chất, nhưng thuộc về khoảng không, nghĩa là không gian, không khí, thể khí, như Chúa Jê-sus đã phán: Hễ chi sanh bởi xác thịt là xác thịt; hễ chi sanh bởi Thánh Linh là thần. Chớ lấy làm lạ về điều ta đã nói với người: Các người phải sanh lại. Gió muốn thổi đâu thì thổi, người nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy. (Giăng 3:6-8)

Chữ Thánh-Linh và chữ thần được chép trong câu 6 trên, đó là cùng một chữ πνεῦμα- pneuma, số 4151 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *dòng khí, luồng gió, hơi thở, gió nhẹ, ẩn dụ về thần linh, hồn, thiên sứ, ma quỷ, nguồn sự sống,*

* *Tiếp theo* (ngày, kỳ, thời kỳ...) người tin Chúa phải được biệt riêng khỏi thế gian và phải sanh bông trái cho Nước Đức Chúa Trời.

Sáng thế ký 1:9-13: Đức Chúa Trời lại phán rằng: Những nước ở dưới trời phải tụ lại một nơi, và phải có chỗ khô cạn bày ra; thì có như vậy. Đức Chúa Trời đặt tên chỗ khô cạn là đất, còn nơi nước tụ lại là biển. Đức Chúa Trời thấy điều đó là tốt lành. Đức Chúa Trời lại phán rằng: Đất phải sanh cây cỏ; cỏ kết hạt giống, cây trái kết quả, tùy theo loại mà có hạt giống trong mình trên đất; thì có như vậy. Đất sanh cây cỏ; cỏ kết hạt tùy theo loại, cây kết quả có hạt trong mình, tùy theo loại. Đức Chúa Trời thấy điều đó là tốt lành. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ ba.

Ứng dụng:

Xuất Ê-díp-tô ký 19:5-6: Vậy, bây giờ, nếu các người vâng lời ta và giữ sự giao ước ta, thì trong muôn dân, các người sẽ thuộc riêng về ta, vì cả thế gian đều thuộc về ta. Các người sẽ thành một nước thầy tế lễ, cùng một dân tộc thánh cho ta. Bấy nhiêu lời đó người sẽ nói lại cùng dân Y-sơ-ra-ên.

Ma-thi-ơ 11:28-30: Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các người được yên nghỉ. Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh hồn các người sẽ được yên nghỉ. Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ nhàng.

Khải huyền 1:6: Đấng yêu thương chúng ta, đã lấy huyết mình rửa sạch tội lỗi chúng ta, và làm cho

chúng ta nên nước Ngài, nên thầy tế lễ của Đức Chúa Trời là Cha Ngài, đáng được sự vinh hiển và quyền năng đời đời vô cùng! A-men.

***Tiếp theo:** (ngày, kỳ, thời kỳ...) người tin Chúa phải nhận biết nguyên tắc của sự cai trị của Nước Đức Chúa Trời, trong đó có Giê-hô-va Đức Chúa Trời, Đức Thánh-Linh, Đức Chúa Jêsus Christ, các thiên sứ, quyền lực của ma quỷ và quyền phép của Hội-thánh được thi hành qua các nguyên tắc của Nước Đức Chúa Trời trong Danh của Đức Chúa Jêsus Christ.

Sáng thế ký 1:14-19: Đức Chúa Trời lại phán rằng: Phải có các vì sáng trong khoảng không trên trời, để phân ra ngày với đêm, và dùng làm dấu để định thì tiết, ngày và năm; lại dùng làm vì sáng trong khoảng không trên trời để soi xuống đất; thì có như vậy. Đức Chúa Trời làm nên hai vì sáng lớn; vì lớn hơn để cai trị ban ngày, vì nhỏ hơn để cai trị ban đêm; Ngài cũng làm các ngôi sao. Đức Chúa Trời đặt các vì đó trong khoảng không trên trời, để soi sáng đất, để cai trị ban ngày và ban đêm, để phân ra sự sáng với sự tối. Đức Chúa Trời thấy điều đó là tốt lành. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ tư.

Ứng dụng:

Phục truyền luật lệ ký 4:15-19: Vậy, các người hãy cẩn thận giữ lấy linh hồn mình cho lắm, vì các người không có thấy một hình trạng nào trong ngày Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người, từ nơi giữa lửa phán cùng các người, tại Hô-rép; e các người phải làm hư hoại cho mình chẳng, và làm một tượng chạm nào, tạo hình trạng của tà thần nào, hoặc hình của người nam hay người nữ, hoặc hình của con thú nào đi trên đất, hoặc hình của vật nào có cánh bay trên trời, hoặc hình của loài côn trùng nào bò trên đất, hay là hình của con cá nào ở trong nước dưới đất; lại, e khi người ngược mắt lên trời thấy mặt trời, mặt trăng, các ngôi sao, tức là toàn cả thiên binh, thì người bị quyến dụ quỳ xuống trước các vì đó, và thờ lạy các tinh tú nầy mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời người đã chia phân cho muôn dân dưới trời chẳng.

Ma-thi-ơ 24:27-31: Vì như chớp phát ra từ phương đông, nháng đến phương tây, thì sự Con người đến sẽ cũng thế ấy. Nơi nào có xác chết, thì những chim ó sẽ nhóm tại đó. Sự tai nạn của những ngày đó vừa mới qua, thì mặt trời liền tối tăm, mặt trăng không sáng, các ngôi sao từ trên trời sa xuống, và thế lực của các tầng trời rung động. Khi ấy, diêm Con người sẽ hiện ra ở trên trời, mọi dân tộc dưới đất sẽ đấm ngực, và thấy Con người lấy đại quyền đại vinh ngự trên mây trời mà xuống. Ngài sẽ sai thiên sứ mình dùng tiếng kèn rất lớn mà nhóm lại những kẻ đã được lựa chọn của Ngài ở khắp bốn phương, từ cuối phương trời nầy cho đến tận phương kia.

Khải huyền 12:1-9: Đoạn, trên trời hiện ra một dấu lớn: một người đàn bà có mặt trời bao bọc, dưới chân có mặt trăng, và trên đầu có mào triều thiên bằng mười hai ngôi sao. Người có thai, và kêu la vì nhọc nhằn và đau đớn. Trên trời cũng hiện ra một dấu khác nữa: là một con rồng lớn sắc đỏ, có bảy đầu, mười sừng, và trên đầu có bảy mào triều thiên. Đuôi kéo một phần ba các ngôi sao trên trời, đem quăng xuống đất; con rồng ấy chực trước người đàn bà gần đẻ, hầu cho khi đẻ ra thì nuốt con người đi. Người sanh một con trai, con trai ấy sẽ dùng gậy sắt mà cai trị mọi dân tộc; đứa trẻ ấy được tiếp lên tới Đức Chúa Trời, và nơi ngôi Ngài. Còn người đàn bà, thì trốn vào đồng vắng, tại đó người đã có một nơi ở mà Đức Chúa Trời đã sửa soạn cho, để nuôi mình trong một ngàn hai trăm sáu mươi ngày. Bấy giờ có một cuộc chiến đấu trên trời: Mi-chen và các sứ người tranh chiến cùng con rồng, rồng cũng cùng các sứ mình tranh chiến lại; song chúng nó không thắng, và chẳng còn thấy nơi chúng nó ở trên trời nữa. Con rồng lớn đó bị quăng xuống, tức là con rắn xưa, gọi là ma quỷ và Sa-tan, để dành cả thiên hạ; nó đã bị quăng xuống đất, các sứ nó cũng bị quăng xuống với nó.

***Tiếp theo** (ngày, kỳ, thời kỳ...) người tin Chúa phải có trách nhiệm quản trị các vật mà Đức Chúa Trời đã tạo dựng nên và các vật đó phải được giải cứu, giải phóng và giải thoát khỏi quyền lực của ma quỷ, hầu cho chúng được sanh sản, thêm nhiều thông qua quyền phép của Lễ thật được công bố qua môi miệng của người tin Chúa đã được tái sanh và được hưởng quyền kế tự cơ nghiệp cứu rỗi của Đức Chúa Trời.

Sáng thế ký 1:20-23: Đức Chúa Trời lại phán rằng: Nước phải sanh các vật sống cho nhiều, và các loài chim phải bay trên mặt đất trong khoảng không trên trời. Đức Chúa Trời dựng nên các loài cá lớn, các vật sống hay động nhờ nước mà sanh nhiều ra, tùy theo loại, và các loài chim hay bay, tùy theo loại.

Đức Chúa Trời thấy điều đó là tốt lành. Đức Chúa Trời ban phước cho các loài đó mà phán rằng: Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy dưới biển; còn các loài chim hãy sanh sản trên đất cho nhiều. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ năm.

Ứng dụng:

Rô-ma 8:19-30: Thật thế, muôn vật ước ao nóng nảy mà trông đợi con cái Đức Chúa Trời được tỏ ra. Vì muôn vật đã bị bắt phục sự hư không, chẳng phải tự ý mình, bèn là bởi cố Đấng bắt phục. Muôn vật mong rằng mình cũng sẽ được giải cứu khỏi làm tội sự hư nát, đang dự phần trong sự tự do vinh hiển của con cái Đức Chúa Trời. Vì chúng ta biết rằng muôn vật đều than thở và chịu khó nhọc cho đến ngày nay; không những muôn vật thôi, lại chúng ta, là kẻ có trái đầu mùa của Đức Thánh Linh, cũng than thở trong lòng, đang khi trông đợi sự làm con nuôi, tức là sự cứu chuộc thân thể chúng ta vậy. Vì chúng ta được cứu trong sự trông cậy, nhưng khi người ta đã thấy điều mình trông rồi, ấy không phải là trông nữa: mình thấy rồi, sao còn trông làm chi? Song nếu chúng ta trông điều mình không thấy, ấy là chúng ta chờ đợi điều đó cách nhịn nhục. Cũng một lẽ ấy, Đức Thánh Linh giúp cho sự yếu đuối chúng ta. Vì chúng ta chẳng biết sự mình phải xin dâng cầu nguyện cho xứng đáng; nhưng chính Đức Thánh Linh lấy sự thở than không thể nói ra được mà cầu khẩn thay cho chúng ta. Đấng dò xét lòng người hiểu biết ý tưởng của Thánh Linh là thể nào, vì ấy là theo ý Đức Chúa Trời mà Ngài cầu thể cho các thánh đồ vậy. Vả, chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo ý muốn Ngài đã định. Vì những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã định sẵn để nên giống như hình bóng Con Ngài, hầu cho Con này được làm Con cả ở giữa nhiều anh em; còn những kẻ Ngài đã định sẵn, thì Ngài cũng đã gọi, những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài cũng đã xưng là công bình, và những kẻ Ngài đã xưng là công bình, thì Ngài cũng đã làm cho vinh hiển.

***Tiếp theo** (ngày, kỳ, thời kỳ...) người tin Chúa phải thi hành trách nhiệm của mình để nhận lãnh đủ mọi thứ ơn của Đức Chúa Trời để được trở nên giống như Đấng đã tạo nên mình, để quản trị công việc do tay Đức Chúa Trời làm ra.

Sáng thế ký 1:24-31: Đức Chúa Trời lại phán rằng: Đất phải sanh các vật sống tùy theo loại, tức súc vật, côn trùng, và thú rừng, đều tùy theo loại; thì có như vậy. Đức Chúa Trời làm nên các loài thú rừng tùy theo loại, súc vật tùy theo loại, và các côn trùng trên đất tùy theo loại, Đức Chúa Trời thấy điều đó là tốt lành. Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng ta hãy làm nên loài người như hình ta và theo tượng ta, đặt quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất. Đức Chúa Trời dựng nên loài người như hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam cùng người nữ. Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và phán rằng: Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy đất; hãy làm cho đất phục tùng, hãy quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời cùng các vật sống hành động trên mặt đất. Đức Chúa Trời lại phán rằng: Nay, ta sẽ ban cho các ngươi mọi thứ cỏ kết hạt mọc khắp mặt đất, và các loài cây sanh quả có hạt giống; ấy sẽ là đồ ăn cho các ngươi. Còn các loài thú ngoài đồng, các loài chim trên trời, và các động vật khác trên mặt đất, phàm giống nào có sự sống thì ta ban cho mọi thứ cỏ xanh đang dùng làm đồ ăn; thì có như vậy. Đức Chúa Trời thấy các việc Ngài đã làm thật rất tốt lành. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ sáu.

Ứng dụng:

Ê-phê-sô 4:4-24: Chỉ có một thân thể, một Thánh Linh, như anh em bởi chức phận mình đã được gọi đến một sự trông cậy mà thôi; chỉ có một Chúa, một đức tin, một phép báp tem; chỉ có một Đức Chúa Trời và một Cha của mọi người, Ngài là trên cả mọi người, giữa mọi người và ở trong mọi người. Nhưng, đã ban ân điển cho mỗi một người trong chúng ta theo lượng sự ban cho của Đấng Christ. Vậy nên có chép rằng: Ngài đã lên nơi cao, dẫn muôn vàn kẻ phu tù, Và ban các ơn cho loài người. Vả, những chữ “Ngài đã lên” có nghĩa gì, há chẳng phải là Ngài cũng đã xuống trong các miền thấp ở dưới đất sao? Đấng đã xuống tức là Đấng đã lên trên hết các tầng trời, để làm cho đầy dẫy mọi sự. Ấy chính Ngài đã cho người này làm sứ đồ, kẻ kia làm tiên tri, người khác làm thầy giảng Tin Lành, kẻ khác nữa làm mục sư và giáo sư, để các thánh đồ được trọn vẹn về công việc của chức dịch và sự

gây dựng thân thể Đấng Christ, cho đến chừng chúng ta thấy đều hiệp một trong đức tin và trong sự hiểu biết Con Đức Chúa Trời, mà nên bậc thành nhân, được tầm thuốc vóc giặc trọn vẹn của Đấng Christ. Ngài muốn chúng ta không như trẻ con nữa, bị người ta lừa đảo, bị mưu chước dỗ dành làm cho lầm lạc, mà dạy động và đời đổi theo chiều gió của đạo lạc, nhưng muốn cho chúng ta lấy lòng yêu thương nói ra lẽ chân thật, để trong mọi việc chúng ta đều được thêm lên trong Đấng làm đầu, tức là Đấng Christ. Ấy nhờ Ngài mà cả thân thể ràng buộc vững bền bởi những cái lắt léo, khiến các phần giao thông với nhau, tùy lượng sức mạnh của từng phần, làm cho thân thể lớn lên, và tự gây dựng trong sự yêu thương. Vậy, nầy là điều tôi nói và điều tôi nhân danh Chúa mà rao ra: ấy là anh em chớ nên ăn ở như người ngoại đạo nữa, họ theo sự hư không của ý tưởng mình, bởi sự ngu muội ở trong họ, và vì lòng họ cứng cõi nên trí khôn tối tăm, xa cách sự sống của Đức Chúa Trời. Họ đã mất cả sự cảm biết, đành bỏ mình trong một đời buồng lung, đem lòng mê đắm không biết chán mà phạm hết mọi điều ô uế. Nhưng anh em học cho biết Đấng Christ thì chẳng phải như vậy, vì anh em đã nghe đạo Ngài, và được dạy dỗ trong Ngài (y theo lẽ thật trong Đức Chúa Jê-sus) rằng anh em phải bỏ cách ăn nết ở ngày trước, thoát lột người cũ là người bị hư hỏng bởi tư dục dỗ dành, mà phải làm nên mới trong tâm trí mình, và mặc lấy người mới, tức là người đã được dựng nên giống như Đức Chúa Trời, trong sự công bình và sự thánh sạch của lẽ thật.

Khi Đức Chúa Trời ban luật pháp của Ngài cho dân Y-sơ-ra-ên, Ngài đã phán cho họ biết rằng Ngài là Đức Chúa Trời, Ngài cai trị muôn vật từ thiên nhiên đến muôn vật sống trên đất này, từ cây cỏ cho đến loài người cùng hết thảy các loài động, thực vật, nghĩa là muôn vật sẽ nhờ Ngài mà được sự sống và chính Ngài nuôi dưỡng muôn vật.

Đức Chúa Trời muốn dân Y-sơ-ra-ên vâng phục hoàn toàn vào các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài và Đức Chúa Trời muốn dân Y-sơ-ra-ên tập vâng giữ và làm theo luật pháp của Ngài, bấy giờ họ sẽ thật sự nhận biết Ngài cai trị mọi sự và Ngài ở trong mọi sự và như vậy, họ sẽ thật sự được yên nghỉ.

Đức Chúa Trời biết dân Y-sơ-ra-ên đã làm tội mọi cho xứ Ê-díp-tô hơn bốn trăm năm và họ phải lo toan tất cả mọi sự cho sự sống của xác thịt mình, nhưng bây giờ họ phải tập tin cậy và trông cậy hoàn toàn vào Danh của Giê-hô-va Đức Chúa Trời mình, có như vậy thì tâm linh của họ mới được sự sống lại khi xác thịt của họ hoàn toàn vâng phục luật pháp của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời biết rõ những lý luận của loài người xác thịt về việc làm thế nào để duy trì sự sống và bảo tồn sự sống mình, nhưng nếu người ta muốn cho tâm linh của mình được sống lại và được cứu rỗi lại cho được sự sống đời đời, thì người ta phải từ bỏ tất cả những sự suy nghĩ của xác thịt mình và phải học làm theo Lời của Đức Chúa Trời, vì khi người ta làm theo Lời của Đức Chúa Trời, họ sẽ nhận biết Đức Chúa Trời là có một và thật và họ sẽ được Đức Chúa Trời chăn sóc, nuôi dưỡng, bảo vệ và làm cho tâm linh họ được sự sống lại và được sự sống đời đời.

Thế nhưng dân Y-sơ-ra-ên đã không tin vào Lời của Đức Chúa Trời ngay cả khi họ thấy phép lạ về ma-na từ trên trời sa xuống mỗi buổi sớm mai và chim cú từ biển bay vào mỗi buổi chiều để họ có lương thực nuôi mình và những sự đó là dấu hiệu về sự thành tín và quyền phép vô biên của Đức Chúa Trời đối với những người thuộc về Ngài và tin vào Danh của Ngài.

Thay vì vâng giữ và làm theo Lời của Đức Chúa Trời theo ý muốn của Đức Chúa Trời thì họ đã tập trung vào việc giữ các ngày lễ, kỳ lễ mà bỏ qua việc thực hành luật pháp công bình của Đức Chúa Trời, vì thế cho nên họ không thể làm trọn được sự công bình của luật pháp.

Nếu người ta giữ các kỳ lễ, giữ luật về ngày sa-bát mà không vâng giữ các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời thì dù họ làm trọn vẹn các kỳ lễ và giữ nghiêm ngày sa-bát, thì họ vẫn không được cứu, vì việc giữ các kỳ lễ không thể khiến cho tâm linh của họ được tái sinh và không thể khiến người ta thoát khỏi quyền lực của tội lỗi.

Ngày sa-bát được lập ra để trong ngày đó, dân Y-sơ-ra-ên được đến đền thờ của Đức Giê-hô-va để thờ phượng Ngài và để được nghe giảng dạy về luật pháp công bình của Ngài và đó là mục đích chính của việc lập ngày sa-bát, vì Đức Giê-hô-va đã lập ngày đó để loài người kỷ niệm mọi sự mà Ngài đã làm cho loài người trên đất này.

Đức Giê-hô-va muốn loài người chúng ta kỷ niệm ngày thánh của Ngài như thế nào?

Bất cứ một điều gì mà Đức Giê-hô-va đã cho phép chép xuống trong Kinh-thánh thì điều đó sẽ phải được

rao giảng ra cho loài người biết và Lời của Đức Chúa Trời là con đường cứu rỗi nhân loại, không nhất thiết phải có chữ kỷ niệm hay là một mạng lệnh phải nói đến như thế nào.

Ví dụ như trong mạng lệnh của Đức Giê-hô-va về lễ vượt qua đầu tiên tại xứ Ê-díp-tô, Lời Chúa phán: **Đêm đó ta sẽ đi qua xứ Ê-díp-tô, hành hại mọi con đầu lòng xứ Ê-díp-tô, từ người ta cho đến súc vật; ta sẽ xét đoán các thần của xứ Ê-díp-tô; ta là Đức Giê-hô-va. Huyết bôi trên nhà các người ở, sẽ dùng làm dấu hiệu; khi ta hành hại xứ Ê-díp-tô, thấy huyết đó, thì sẽ vượt qua, chẳng có tai nạn hủy diệt các người. Các người hãy ghi ngày đó làm kỷ niệm; trải các đời hãy giữ làm một lễ cho Đức Giê-hô-va, tức là một lễ lập ra đời đời.** (Xuất Ê-díp-tô ký 12:12-17)

Chữ kỷ niệm chép trong mạng lệnh này, đó là chữ זָכַר - zikrown, số 2146 ra từ chữ זָכַר - zakar, số 2142 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *nhắc đến, rao giảng ra cho người ta nhớ, làm cho sống lại, làm cho tỉnh lại, làm cho được nói đến, làm cho người ta quan tâm đến,*

Như phần trước đã đề cập đến việc Đức Chúa Trời muốn loài người chúng ta nhận biết các bước trong nguyên tắc tạo dựng, gây dựng, xây dựng, thiết lập bất kỳ một tạo vật nào, một công trình nào dù đơn giản hay phức tạp, thì người ta cũng phải tôn trọng thứ tự các phần như Đức Giê-hô-va đã làm trong sáu ngày của cuộc sáng thế. Nếu người ta loại bỏ bất kỳ một thứ tự nào của các nguyên tắc trên, công việc đó sẽ không thành công.

Ngày sa-bát chính là ngày Đức Giê-hô-va lập là ngày thánh, vì trong ngày đó, Lời của Đức Giê-hô-va sẽ được tôn cao tại trong các nhà hội của dân Y-sơ-ra-ên, trong những nơi được chỉ định làm nơi nhóm lại của dân Y-sơ-ra-ên (*bất kể chi phái nào*) để ra mắt Chúa và thờ phượng Chúa vì trong ngày đó, Lời của Đức Chúa Trời sẽ được công bố ra và Thần của Đức Giê-hô-va sẽ ngự vào trong lòng của dân sự Ngài để dạy dỗ, để mở trí, mà niêm phong Lời của Ngài vào trong lòng họ, hầu cho họ hiểu được ý nghĩa của Lời Chúa mà có sức làm trọn bốn phận trách nhiệm mình mà được sự sống thành công, sống thịnh vượng và sự sống đời đời.

Đức Giê-hô-va muốn tuyển dân của Ngài hiểu rõ giá trị quan trọng của ngày sa-bát mà tôn trọng ngày đó để cho linh hồn họ được yên nghỉ trong sự hiện diện thánh của Đức Giê-hô-va khi người ta ra mắt Ngài và thờ phượng Ngài tại nơi mà Ngài đã chỉ định, chứ không phải là khi người ta tôn trọng ngày đó và việc kiêng cử các công việc thuộc về xác thịt trong ngày đó mà người ta sẽ nhờ đó mà được phước hạnh và được đẹp lòng Đức Chúa Trời.